

Hồi 4

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Gió sương lạnh quá thì có thể mặc thêm áo.

Thôi Bắc Hải lắc đầu:

- Con người người nguyên cũng cố chấp như ta.

Đỗ Tiểu Thiên cười, chuyển thoại đề:

- Ta lặn lội đường xa về, sao ngươi không có biểu thị gì hết vậy?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Ta vốn đáng lẽ phải thiết yến cho ngươi tẩy trần, chỉ tiếc tâm tình ta thật quá rối rắm như tơ vò.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Nói như vậy, ta hiện tại tốt hơn hết là nên cáo từ?

Thôi Bắc Hải cũng không lưu giữ, mặt lộ vẻ xin lỗi:

- Sống qua hết ngày mai, ta nhất định sẽ cùng ngươi cuồng túy ba ngày.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

- Đến lúc đó có thể phải lấy hết mỹ tửu lâu đời mà ngươi chôn giấu.

Thôi Bắc Hải buồn bã cười:

- Còn có cơ hội như vậy, ngươi nghĩ ta còn có thể tiếc nuối mấy thứ đó sao?

Đỗ Tiểu Thiên nhìn biểu tình của Thôi Bắc Hải, không còn cười nổi, thở dài:

- Kỳ thực ngươi cũng bất tất quá lo rầu.

Thôi Bắc Hải điềm đạm thốt:

- Ta đâu có lo rầu.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Như vậy là tốt nhất.

Hắn nói một tiếng cáo từ.

Thôi Bắc Hải chỉ đáp trả một tiếng, không tiễn đưa.

Y thật không đưa tiễn, thậm chí đứng ở đây, động một chút cũng không động.

Tịch dương đã khuất ngoài tiểu lâu, ngoài bức tường ngăn.

Bóng đêm tuy còn chưa phủ trùm, bầu trời đã dần dần hôn ám, gió chiều thê lương.

Một cơn gió thổi vạt dưới của áo trường sam Thôi Bắc Hải khoác bên ngoài, cũng xô lật những phiến lá tan nát bên cạnh chân y.

Trên lá có máu, máu đặc, máu cơ hồ chỉ có một điểm, lại lấp loáng phát quang.

Huyết quang yêu dị vừa loáng lên đã tắt ngấm, lá lại lật lại như cũ.

Thôi Bắc Hải đón gió quay nửa người, mắt dõi theo Đỗ Tiểu Thiên đang bước ra vòm cửa nguyệt động.

Cước bộ của y vừa di động, huyết quang lại thiểm hiện.

Huyết lần này tịnh không phải nằm trên lá, cũng không phải chỉ có một giọt.

Vũng máu nho nhỏ, máu đó là máu gì?

Máu xuất hiện dưới chân Thôi Bắc Hải, có phải là máu của Thôi Bắc Hải?

Nếu quả là vậy, tại sao y lại chảy máu?

Máu nồng đặc phảng phất ủa lên một mùi tanh hôi khó tả, huyết quang yêu dị, không khí xung quanh cũng tựa hồ biến thành yêu dị.

Mặt mày Thôi Bắc Hải phảng phất vì vậy mà bắt đầu biến thành yêu dị.

o0o

Mười lăm tháng ba, yên vũ mù mịt trước hoàng hôn, vừa đến hoàng hôn, khói mưa lại bị gió chiều thổi tan.

Hoàng hôn bao la, trời chiều trong suốt.

Mặt trời bên kia còn chưa lặn hẳn, mặt trăng bên này đã bắt đầu dâng khởi.

Mười lăm trăng tròn, mặt trăng tròn như gương, giữa quang thái của tàn dương, chỉ thấy lợt lạt một vòng tròn.

Đỗ Tiểu Thiên chợt phát hiện vòng trăng lợt đó.

“Sao trăng lại lên sớm như vậy?” Hắn rùng mình đánh răng lập cập.

Vòng trăng lợt đó phảng phất như khóa mình giữa hàn băng sâm lãnh, tặng cho người cảm giác hàn lãnh, cảm giác yêu dị.

Hắn hiện tại đang ở Tụ Bảo Trai.

Thôi Bắc Hải đã sớm phân phó, cho nên Đỗ Tiểu Thiên vừa đến, người hầu đã dẫn hắn đến thư trai, lại chỉ dẫn đến trước thư trai.

Đó cũng là phân phó của Đỗ Tiểu Thiên.

Gã người hầu liền ly khai, bởi vì Thôi Bắc Hải còn phân phó, Đỗ Tiểu Thiên vừa đến, bất cứ một ai cũng đều không được tiến vào thư trai nữa.

Y hiển nhiên không muốn liên lụy đến ai khác.

Đỗ Tiểu Thiên hiểu rõ nỗi khổ tâm của Thôi Bắc Hải.

Hắn lại không chỉ đến một mình, còn dẫn theo Truyện Tiêu – Diêu Khôn hai bộ khoái, bọn họ là thủ hạ đắc lực của hắn, đều có một thân bản lãnh.

oOo

Cửa thư trai đóng kín, bên trong dĩ nhiên có thấp đèn, lại không thấy bóng người.

Mục quang của Đỗ Tiểu Thiên lạc trên cửa, đang tính toán xem có nên mở cửa hay không, hay cứ gõ cửa gọi Thôi Bắc Hải, thuận tiện xem xem y hiện tại ra sao, cửa đột nhiên lại mở ra từ bên trong.

Song thủ của Thôi Bắc Hải nắm hai bên cửa, tịnh không đi ra.

Mục quang đang bám trên cửa của Đỗ Tiểu Thiên dĩ nhiên là chuyển lên mặt Thôi Bắc Hải.

Hắn lập tức rùng mình.

Chỉ mới chưa tới một ngày không gặp, trên mặt Thôi Bắc Hải hoàn toàn không còn một chút huyết sắc, xanh xanh trắng trắng, giống như vòng trăng lợt trên trời, thanh lãnh mà yêu dị.

Y tựa hồ trước lúc mở cửa đã biết Đỗ Tiểu Thiên vừa đến, lại tựa hồ hiện tại mới biết, thanh âm của y cũng rất lạnh.

Đỗ Tiểu Thiên liền hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Thôi Bắc Hải ngạc nhiên:

- Đâu có chuyện gì xảy ra, sao ngươi lại hỏi như vậy?

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Ngươi lẽ nào không biết sắc mặt của mình đã nhìn khó coi tới cỡ nào?

Thôi Bắc Hải điềm đạm cười:

- Một đêm không ngủ, lại thêm trọn cả ngày không nghỉ ngơi, sắc mặt không khỏi khó coi một chút.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Người đang làm gì vậy?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Đem sự tình xảy ra trong mười mấy ngày qua viết xuống hết...

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Có thể cho ta xem được không?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Có thể thì có thể, nhưng không phải bây giờ.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi truy:

- Không phải bây giờ thì khi nào mới có thể?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Sau khi ta chết.

Đỗ Tiểu Thiên bàng hoàng.

Thôi Bắc Hải từ từ thốt:

- Ta nếu không chết, chuyện này cũng coi như xong, ngày sau ta sẽ có thể tự mình giải quyết.

Đỗ Tiểu Thiên thoát miệng:

- Còn nếu người chết thì sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Vậy thì người sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra phần ký lục ta để lại, chỉ cần có phần ký lục này trong tay, người sẽ minh bạch sự tình từ đầu đến cuối, không khó gì tìm ra chân tướng cái chết của ta.

Đỗ Tiểu Thiên lắc đầu:

- Người sao lại không để cho ta xem thử, có lẽ bọn ta còn có thể kịp thời tìm ra biện pháp ứng biến, kịp thời cứu vãn tính mệnh của người.

Thôi Bắc Hải lắc đầu:

- Chỉ có tới khi ta chết mới có người tin tưởng phần ký lục này của ta.

Đỗ Tiểu Thiên nhượng mảy:

- Sao người phải dùng sinh mệnh của mình để chứng minh chân tướng của sự tình?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Đó là biện pháp duy nhất.

Đỗ Tiểu Thiên giận dữ:

- Bộ người chán sống rồi sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Lối sống khủng bố như vậy, vô luận là ai cũng đều có thể chán sống.

Đỗ Tiểu Thiên quan sát Thôi Bắc Hải từ trên xuống dưới:

- Ta thấy người giống như một kẻ điên.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Ta hy vọng mình thật đã biến thành một kẻ điên.

Y cười thê lương, nói tiếp:

- Nếu ta là một kẻ điên, căn bản bất tất phải lo lắng gì hết, cũng không thể có bất cứ cảm giác gì nữa, vô luận là sợ sệt hay thống khổ.

Đỗ Tiểu Thiên lại bàng hoàng.

Thôi Bắc Hải chậm chậm rút một phong thư từ trong người ra:

- Ta còn viết một phong thư này nữa.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Phong thư này xử trí làm sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Chuẩn bị giao cho người.

Đỗ Tiểu Thiên ngạc nhiên:

- Cho ta?

Thôi Bắc Hải lắc đầu:

- Không phải cho người.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Nếu không tại sao lại giao cho ta?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Bởi vì ta không thể đi ra được, xung quanh cũng không có người nào có thể tín nhiệm, cho nên chỉ còn nước thừa cơ hội giao cho người, nhờ người đem nó ra giùm ta.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Đưa đi đâu?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Nha môn.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Cho ai?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Thái thú vùng này --- Cao Thiên Lộc!

Đỗ Tiểu Thiên càng cảm thấy ngạc nhiên, liền hỏi:

- Đây là thư gì vậy?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Kỳ thực cũng không phải là một phong thư, là một phần di chúc.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Di chúc?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Ta muốn nhờ Cao thái thú giúp ta xử lý mọi hậu sự.

Đỗ Tiểu Thiên “ồ” lên.

Thôi Bắc Hải miễn cưỡng cười:

- Đương nhiên, ta nếu có thể sống tới ngày mai, phong thư đó cũng bất tất phải đưa đi, người cứ trả lại cho ta.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Nói như vậy, hiện tại nhất định muốn để ta bảo quản?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Đương nhiên.

Đỗ Tiểu Thiên bỗng cười lên:

- Chỉ sợ sau khi quần nga bỏ đi, ta cũng biến thành một xác chết, không thể giúp người đưa phong thư này ra.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Cho dù người có biến thành xác chết, còn có hai thủ hạ của người.

Đỗ Tiểu Thiên ngoái lại nhìn:

- Có lẽ bọn họ cũng cùng chung số mệnh với ta.

Thôi Bắc Hải cười buồn:

- Tâm địa của người nguyên cũng không thoải mái gì.

Đỗ Tiểu Thiên thở dài:

- Cả “Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh” của người cũng hoàn toàn không nắm chắc bảo vệ được mạng sống, hai đoản thương, một thiết sách của bọn họ có thể so với Thất Tinh Tuyệt Mệnh Kiếm của người sao?

Thôi Bắc Hải thốt:

- Đám Hấp Huyết Nga vị tất tìm tới bọn họ, cho dù có tìm tới, ba người các người nếu không có ai may mắn thoát khỏi, phong thư kia cho dù có bị hủy diệt, cũng không thành vấn đề.

Đỗ Tiểu Thiên không minh bạch.

Thôi Bắc Hải giải thích:

- Bởi vì ta đã viết thêm một phong nữa, giống hệt như phong thư ta đưa người, để chung một chỗ với phần ký lục kia, bọn ta nếu chết toàn bộ, ba ngày sau, chúng cũng sẽ được giao tới tay Cao thái thú.

Đỗ Tiểu Thiên càng không hiểu.

Thôi Bắc Hải lại giải thích:

- Ba ngày sau, vị bằng hữu kia của ta vô luận thế nào cũng nhất định sẽ đến, bằng vào trí năng của y, chắc có thể tìm ra chúng, trên phong thư có ghi rõ nên giao cho ai, y sẽ giúp ta lo xong.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Người cũng cẩn thận quá.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Tới nước này, ta làm sao mà không cẩn thận chứ.

Đỗ Tiểu Thiên chợt lại hỏi:

- Bằng hữu kia của người là ai vậy?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Thường Hộ Hoa!

“Thường Hộ Hoa?” Vừa nghe đến cái tên đó, Đỗ Tiểu Thiên, Truyện Tiêu, Điều Khôn ba người đều thoáng biến sắc.

Thôi Bắc Hải liếc ba người:

- Các người đã từng nghe nói tới bằng hữu đó sao?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Người chưa từng nghe nói đến vị bằng hữu đó của người đại khái cũng không nhiều.

Thôi Bắc Hải gật đầu:

- Trên giang hồ danh khí của y quả thật rất lớn, cao thủ dụng kiếm trên giang hồ nếu luận về ngôi vị, hạng nhất ta xem ra phải thuộc về y.

Đỗ Tiểu Thiên cũng đồng cảm:

- Ta tuy chưa từng gặp con người đó, cũng chưa từng thấy qua kiếm pháp của y, nhưng đánh giá giang hồ, luận tầm cỡ danh khí, đích xác không có ai có thể xếp trên y.

Thôi Bắc Hải thốt:

- E rằng các người làm sao cũng không tưởng tượng được ta lại có một bằng hữu như vậy.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Ta quen biết người cũng mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên ta nghe người nói về y.

Thôi Bắc Hải trầm mặc.

Đỗ Tiểu Thiên cảm thấy thần sắc của Thôi Bắc Hải có vẻ lạ lùng:

- Theo ta biết thì bằng hữu của người trú tại Vạn Hoa Sơn Trang.

Thôi Bắc Hải gật đầu.

Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi:

- Vạn Hoa Sơn Trang cách nơi đây không mấy xa.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Cưỡi ngựa thì sáu ngày là đến.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Bộ người không phải từ lúc ban đầu đã tìm đến y sao?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Tới mừng bầy ta mới sai Thôi Nghĩa cưỡi ngựa đưa thư tới Vạn Hoa Sơn Trang.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Thôi Nghĩa?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Đối với gã, người cũng đâu còn lạ gì.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Ta nhớ người đó.

Thôi Bắc Hải thốt:

- Cả nhà gã mấy đời đều là người hầu của Thôi gia ta, ta tuyệt đối tin gã, cho nên ta mới sai gã đi tìm Thường Hộ Hoa.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Người đáng lẽ nên tìm đến y sớm hơn, như vậy tới bây giờ thì y đã đến đây rồi...

Thôi Bắc Hải thốt:

- Không đến lúc tất yếu ta thật không muốn tìm đến y...

Y thở dài một hơi, lại nói tiếp:

- Bởi vì bọn ta kỳ thực đã không còn là bằng hữu nữa.

Đỗ Tiểu Thiên “ồ” một tiếng.

Thôi Bắc Hải không giải thích, mục quang lại lạc lên phong thư:

- Phong thư này đã dùng sáp dán lại, hơn nữa ta cũng không phải mới một hai lần dâng lễ cho Cao thái thú, mỗi một lần ta đều ghi vài dòng, ông ta nếu nhận không ra chữ của ta, đem đi đối chiếu cũng không khó gì phân biệt.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Người lo có người đổi hoặc sửa di chúc của người?

Thôi Bắc Hải đáp:

- Quả là có lo, cho nên trên thư ta còn đóng hai dấu ấn riêng.

Y miễn cưỡng cười, lại nói:

- Một di chúc kỹ càng như vậy, chắc không thể có gì trục trặc đâu.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi:

- Người nếu là một người điên thì làm sao nghĩ ngợi chu đáo đến như vậy được?

Thôi Bắc Hải thở dài, tịnh không nói gì, phất tay một cái, phong thư thoát khỏi tay bay ra.

Cũng không đợi Đỗ Tiểu Thiên đón lấy thư, y liền xoay tay đóng cửa lại.

Đỗ Tiểu Thiên tiếp thư, không nói gì nữa.

Mục quang của y dĩ nhiên đang lạc trên phong thư, nhìn kỹ trước trước sau sau một lần.

Thứ quả thật dán rất kín.

Đỗ Tiểu Thiên cẩn thận cất phong thư vào mình, liếc nhìn hai thủ hạ hai bên:

- Bên kia có một cái đình, bọn ta thủ trong đình.

Lúc đó, quang ảnh của tàn dương cơ hồ đã hoàn toàn tiêu tán, vòng trăng bên kia lại vẫn lợt lợt như nước lã.

oOo

Đình ở giữa đám cỏ cây, cỏ cây thưa thớt không che khuất đình, bên thư trai cũng không khó gì nhìn ra bên đình, bên đình cũng không khó gì nhìn tới bên thư trai.

Trong đình có một cái bàn đá, vài cái ghế đá.

Đỗ Tiểu Thiên chọn một cái ghế đá, ngồi xuống hướng mặt về phía thư trai, tâm tình không tránh khỏi khẩn trương.

Truyện Tiêu, Diêu Không ngồi xuống một bên.

Diêu Không mở miệng:

- Đầu lĩnh, nghe khẩu khí của họ Thôi, tựa hồ thật sự có thứ gọi là Hấp Huyết Nga.

Đỗ Tiểu Thiên thốt:

- Sự thật là có.

Diêu Không hỏi:

- Đầu lĩnh lẽ nào cũng đã từng thấy vật đó?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

- Đã từng thấy hai lần.

Diêu Không hỏi truy:

- Vật đó có hút máu thật không?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu.

Diêu Không biến sắc:

- Đầu lĩnh khẳng định như vậy, lẽ nào đã từng bị những vật đó hút máu?

Đỗ Tiểu Thiên gằn đầu lần thứ ba:

- Bất quá lần đó chỉ là một Hấp Huyết Nga, nó vừa bắt đầu hút máu đã bị ta quăng ra.

Diêu Không bây giờ mới thật sự biến sắc.

Truyện Tiêu ngồi bên cạnh không nhin được cũng xen miệng:

- Họ Thôi sao lại sợ những vật đó dữ vậy?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Ta không biết.

Truyện Tiêu hỏi:

- Còn y có biết không?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Nghe lời nói của y, y hiển nhiên biết, lại không chịu nói, tựa hồ có ẩn tình gì khó nói.

Hắn ngưng một chút:

- Bất quá cho dù y không nói ra, nội đêm hôm nay, bọn ta có thể có giải đáp.

Diêu Không liền nói:

- Đúng, Xem ra đã bắt đầu rồi.

Đỗ Tiểu Thiên nghe vậy ngẩng đầu nhìn trời, bóng đêm mênh mông quả nhiên đã bắt đầu giáng lâm xuống nhân gian.

Ánh đèn chiếu ra từ song cửa sổ của thư trai cũng dần dần sáng chói.

Khu vườn lại dần dần tối tăm.

Giữa những khóm hoa tịnh không có đèn đuốc gì, trong đình tuy có đèn bàn, lại tịnh chưa thắp lửa.

Bọn Đỗ Tiểu Thiên ba người dần dần bị hãm nhập giữa bóng tối, ba người không nói gì nữa.

o0o

Đêm càng sâu, trăng càng cao càng sáng.

Ánh đèn từ song cửa của thư trai rọi ra càng thấy sáng rõ, giấy dán cửa bị ánh đèn chiếu đến phát trắng.

Y có lúc đứng yên như khúc gỗ, có lúc xoa xoa tay không ngừng, có lúc đi qua đi lại tới tấp như con kiến rớt trên chảo nóng.

Tuy không nghe thấy bất cứ một thanh âm gì, chỉ có bóng Thôi Bắc Hải, bọn Đỗ Tiểu Thiên ba người lại cảm thấy được Thôi Bắc Hải đang lo lắng không yên.

Bọn họ bất giác cũng lo lắng, Hấp Huyết Nga khi nào sẽ đến?

o0o

Đêm càng khuya, trăng càng cao càng sáng, cũng càng vắng xa.

Nguyệt sắc băng lãnh, rải rắc lãnh quang khắp mặt đất, trong vườn sương mỏng mê ly.

Sương cũng không biết đến từ đâu, đến từ lúc nào, dưới ánh trăng chiếu rọi, giống như lãnh khí phát tán từ trên hàn băng.

Bọn Đỗ Tiểu Thiên ba người phảng phất đã bị đông đá, động cũng không động, nguyệt quang ngưng kết, thủy chung không rời khỏi song cửa của thư trai.

Ánh đèn rọi ra từ song cửa càng minh lượng, giấy dán cửa như tự nó phát ra ánh sáng.

Nửa bóng Thôi Bắc Hải in trên giấy, bóng bất động.

Trông theo cái bóng đó, Thôi Bắc Hải đang ngồi bên đèn, hoang mang lo lắng cũng tới lúc tĩnh tại.

Một canh, hai canh, ba canh. Tiếng trống canh ba dĩ nhiên càng vang vọng.

Trăng đang treo giữa trời, minh nguyệt như gương, minh nguyệt hoàn chỉnh không tàn khuyết.

Trống canh lại vang lên, trăng đột nhiên tan vỡ!

o0o

Một đám mây kỳ hình quái trạng đột nhiên bay đến, giống như một bàn tay ma, đột nhiên xé toạt minh nguyệt.

Mây màu đỏ sậm, đỏ sậm đến mức như máu đặc.

Minh nguyệt như tắt trong máu, minh nguyệt ngập ngụa máu!

Đỗ Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn trời, vốn muốn xem bầu trời, lại nhìn thấy một vòng minh nguyệt ngập ngụa máu.

Y rừng mình không biết sao trăng mây đêm nay lại quái dị như vậy?

o0o

Minh nguyệt hoàn toàn biến mất giữa đám mây máu.

Cũng ngay lúc đó, bóng Thôi Bắc Hải in trên giấy dán cửa đột nhiên nhảy dựng lên!

Một tiếng thét khủng bố đồng thời vang lên!

“Hấp Huyết Nga!”

Đó là thanh âm của Thôi Bắc Hải! Hấp Huyết Nga đã đến!

o0o

Mục quang của Đỗ Tiểu Thiên nghe tiếng thét vội vàng quay về phía thư trai.

“Xoẹt” một tiếng, tiếng rút kiếm tức thời truyền đến!

Thanh âm bên trong thư trai vang lên, bọn Đỗ Tiểu Thiên ba người ở phía đình cũng nghe rất rõ.

Đêm cũng thật quá tĩnh lặng.

o0o

Kiểm ảnh cùng nhân ảnh nhất tề bay lên, ánh đèn trong thư trai đột nhiên tắt ngóm!

Toàn thư trai, trong một sát na, hoàn toàn bị bóng tối nuốt trọn!

Đao ra khỏi vỏ, người cơ hồ cũng đồng thời bay ra khỏi đình, bay gấp về phía thư trai!

Truyện Tiêu, Diêu Khôn cũng nhanh mãnh, Diêu Khôn xoay song thủ, rút song thương giắt trên lưng, “vút” một tiếng, thiết sách của Truyện Tiêu quán bên hông cũng nằm trong tay, hai người cơ hồ không có kẻ trước người sau mà cùng phóng ra khỏi đình, theo sát sau người Đỗ Tiểu Thiên!

Đỗ Tiểu Thiên mới một búng người đã hạ mình trước cửa thư trai, liền lớn giọng gọi:

- Thôi huynh!

Không có tiếng trả lời, trong thư trai một màn lặng lẽ, lặng lẽ đáng sợ!

Truyện Tiêu, Diêu Khôn song song rơi mình hai bên Đỗ Tiểu Thiên, Diêu Khôn hỏi liền:

- Đầu lĩnh, làm sao đây?

Đỗ Tiểu Thiên quát:

- Xông vào!

Tiếng “xông” vừa thoát khỏi miệng, hữu cước của hắn đã bay ra, một cước đá lên cửa thư trai.

“Bình” một tiếng, cửa bị đá tung ra!

Đao trong tay Đỗ Tiểu Thiên cơ hồ đồng thời hoa lên một đao, bảo hộ toàn thân trên dưới.

Cho dù cửa vừa mở ra, đám Hấp Huyết Nga từ trong bay ra, một đao hoa lên đó cũng có thể tạm thời triệt hạ chúng.

Thật ngoài ý liệu, tịnh không có Hấp Huyết Nga nào từ trong bay ra, một con cũng không.

Bên trong cửa chỉ một trời hắc ám.

Đỗ Tiểu Thiên mục quang lấp loáng, ngã mình xuống, lăn người dưới đất, đao quang cũng lăn động theo người, cả người lăn đao lăn lộn vào giữa bóng tối!

Diêu Khôn, Truyện Tiêu không chờ Đỗ Tiểu Thiên phân phó, tả hữu xung phá song cửa sổ, một song thương hộ thân, một thiết sách bay lượn, gấp rút tả hữu cùng phóng nhập bên trong!

Bóng tối liền nuốt trọn ba người.

Cũng chưa tới một sát na sau, “cách” một tiếng, giữa hắc ám thoáng hiện một ánh sáng. Ánh sáng phát ra từ đuốc dẫn lửa.

Đỗ Tiểu Thiên toàn thân nhốt trong ánh sáng đó, đuốc dẫn lửa cũng đang nắm chặt trong tay hắn.

Hắn đứng dậy, tả thủ nâng cao đuốc dẫn lửa, hữu thủ hoành đao phòng trước ngực, song nhãn nhoáng ánh lửa không ngừng lấp loáng.

Truyện Tiêu, Diêu Khôn trái phải cũng đã thấp sáng hai đuốc dẫn lửa.

Ánh sáng của ba cây đuốc dẫn lửa đã đủ chiếu ngời cả thư trai.

Đỗ Tiểu Thiên nhìn rất rõ, trong thư trai ngoại trừ hắn, Truyện Tiêu, Diêu Khôn ra, tịnh không có người thứ tư.

Thôi Bắc Hải đã đi đâu?

oOo

Đèn còn trên bàn, lồng đèn đã toét làm hai, nhị đèn cũng đã biến thành hai mảnh. Thôi Bắc Hải đâm một kiếm vụt ra, một kiếm đó hiển nhiên đã chém trên lồng đèn.

Một kiếm đó chém trên lồng đèn, đương nhiên là có lý do của y.

Y tịnh không phải là một người điên.

--- Hấp Huyết Nga!

Lúc đó y thét hoảng “Hấp Huyết Nga”, lẽ nào Hấp Huyết Nga đã xuất hiện bên cạnh lồng đèn, hoặc giả ngay trên lồng đèn, cho nên một kiếm đó mới chém lồng đèn thành hai mảnh, cả nhị đèn cũng bị chém đứt?

Nhị đèn vẫn còn có thể thấp lên, Đỗ Tiểu Thiên lại thấp đèn lên.

Ánh đèn rất mau chóng lan ra khắp thư trai, thêm vào trần đèn đó, toàn thư trai sáng rõ như ban ngày.

Không thấy người, thấy máu, đèn đứng bên cạnh một vũng máu tươi, lập lòe phát sáng dưới ánh đèn.

Huyết sắc sáng tươi, huyết quang yếu dị, là máu người hay là máu nga?

Nga huyết không có màu, Hấp Huyết Nga lẽ nào lại ngoại lệ?

Nếu không phải là nga huyết thì là máu của Thôi Bắc Hải.

Máu của y lưu trên bàn, còn người của y ở đâu?

Đỗ Tiểu Thiên chấm tay lên máu, đưa lên mũi ngửi, lẩm bẩm tự nói với mình:

- Đây chắc là máu người.

Hắn làm bộ đầu mười năm, cũng không biết đã có bao nhiêu đạo tặc rơi vào tay hắn, đám đạo tặc đó đương nhiên không phải ai ai cũng thục thủ chịu trời, mười năm qua, theo nghề nghiệp vào sinh ra tử, cả hắn cũng khó lòng nhớ được đã từng ác đấu bao nhiêu lần, thanh đao này đã nhuộm quá nhiều huyết tinh, đối với khí vị của máu người, hắn đã quá quen thuộc.

Hiện tại hắn vẫn không dám khẳng định lẩm.

Hắn tuy đã từng thấy Hấp Huyết Nga, lại tịnh chưa thấy qua máu của Hấp Huyết Nga.

Sau khi đâm Hấp Huyết Nga yếu dị kia hút máu người xong, có lẽ cũng giữ máu người trong thân mình.

Có lẽ sau khi hút máu người xong, máu của đám Hấp Huyết Nga đó sẽ chuyển biến thành như máu người.

Có lẽ huyết dịch trong mình đám Hấp Huyết Nga đó nguyên tương đồng với người.

Đỗ Tiểu Thiên không nghĩ ngợi nữa, hắn sợ đầu não của mình quá rối loạn, trước mắt còn có vấn đề trọng yếu hơn cần hắn giải quyết.

Vô luận là người sống hay là tử thi, hắn trước hết phải tìm ra Thôi Bắc Hải.

Hắn đặt đuốc dẫn lửa xuống, lại cầm trản đèn lên, cả người tắm trong ánh đèn sáng chói.

Người di động, ánh đèn cũng di động theo.

Hắn đi khắp thư trai, lục lợi toàn thư trai.

Truyện Tiêu, Diêu Khôn đương nhiên tuyệt không thể tự thủ bàng quan, chỗ nào Đỗ Tiểu Thiên lục lợi, bọn họ cũng tìm kiếm thêm lần nữa.

Ba người cứ truy kiếm như vậy, Thôi Bắc Hải cho dù có biến thành người lùn vài tấc, tin rằng cũng bị bọn chúng tìm ra.

Người cao bảy thước lại đột nhiên biến thành người lùn vài tấc, trừ phi là Thôi Bắc Hải mới đụng phải yêu quái, nếu không bản thân y sợ rằng chính là một yêu quái.

Y hét hoảng “Hấp Huyết Nga”, nếu thật đã gặp phải yêu quái, chắc phải là một Hấp Huyết Nga yêu!

Đó lẽ nào tịnh không chỉ là truyền thuyết, trên thế gian lẽ nào thật sự có yêu ma quỷ quái tồn tại?

Đỗ Tiểu Thiên lại lục lợi thêm lần nữa, cửa sổ cửa chính y cũng đều nhất nhất kiểm tra kỹ càng.

Trên cửa chính cửa sổ không ngờ đều có khóa, hấn đá tung cửa ra, then cửa đã bị hấn đá gãy, Truyện Tiêu, Diêu Khôn phóng người qua song cửa sổ, then cài cửa sổ đã bị chấn nát.

Cả thư trai hoàn toàn phong bế kín mít.

Thôi Bắc Hải cho dù sau lưng có gắn hai cánh cũng không thể rời khỏi thư trai như vậy, hà huống toàn thư trai lại đều nằm dưới sự giám thị của bọn Đỗ Tiểu Thiên ba người.

Y tuyệt không thể vô cớ mà hét hoảng “Hấp Huyết Nga”, hiển nhiên thật sự đã nhìn thấy Hấp Huyết Nga mới hét hoảng như vậy.

Sự thê lệ của tiếng thét kinh hoàng đó khủng bố đến mức thật sự khiến cho người phách động tâm lý.

Tuy không nhìn thấy thần tình của y, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm đó, cũng không khó gì tưởng tượng được sự sợ hãi của y trong sát na đó.

Y đâu phải là lần đầu tiên gặp Hấp Huyết Nga.

Nếu quả đó chỉ là vài con Hấp Huyết Nga, y tuyệt đối không có lý do kinh hoảng như vậy.

Trong sát na đó, lẽ nào trong thư trai đột nhiên xuất hiện ngàn vạn con Hấp Huyết Nga, nhất tề tập kích y?

Đó nếu là sự thật, bao nhiêu Hấp Huyết Nga đó làm sao có thể thoát khỏi sự giám thị của bọn Đỗ Tiểu Thiên ba người, làm sao có thể tiến nhập bên trong thư trai?

Xem ra chỉ có từ kẽ hở của cửa chính cửa sổ mới có thể tiến nhập vào trong, đám Hấp Huyết Nga đó cho dù có mỏng manh như tờ giấy, trong giây lát làm sao có thể kéo vào ngàn vạn con?

Hấp Huyết Nga Thôi Bắc Hải nhìn thấy là Hấp Huyết Nga gì đây?

Lẽ nào trong sát na đó, đã xuất hiện quần nga chi thủ chi vương?

Lẽ nào bộ dạng của Nga Vương khi xuất hiện còn khủng bố gấp ngàn gấp vạn lần đám Hấp Huyết Nga mà y từng nhìn thấy?

Từ khi y la hoảng, cho tới khi y bật kiếm, đến lúc nhân kiếm tề phi, rồi ánh đèn tắt phụt, bọn Đỗ Tiểu Thiên phá cửa xông vào, trước sau không quá một phút giây ngấn ngủi!

Thôi Bắc Hải cho dù kích xuất ra một kiếm, người bị quần nga phóng đến giết, xác lại bị quần nga khiêng đi, vậy thì làm sao có thể ly khai kịp?

Trong phút giây ngấn ngủi đó, Thôi Bắc Hải đơn giản chừng như đã hóa thành sương khói, tan biến trong thư trai, tiêu tán khỏi nhân gian.

Đó đơn giản là ma pháp, cũng chỉ có ma pháp mới có thể làm như vậy!

--- Giữa thiên hạ thật có yêu ma quỷ quái sao?

Đỗ Tiểu Thiên cầm đèn đứng yên như khúc gỗ, hoang mang nhìn trùng trùng vào vũng máu tươi trên bàn, toàn thân có cảm giác như ngập trong nước băng.

Trên trán hắn lại có mồ hôi toát ra, mồ hôi lạnh!

oOo

Mười sáu tháng ba, Đỗ Tiểu Thiên tiếp tục lục tìm, phạm vi lục tìm lại khuếch trương ra toàn Tụ Bảo Trai.

Tham dự cùng truy tìm ngoại trừ Truyện Tiêu, Diêu Khôn ra, còn có mười bộ khoái. Đỗ Tiểu Thiên nghiêm cấm truyền sự tình ra ngoài.

Trước khi chưa chứng thực được, hắn tuyệt không thể để truyền thuyết tà ác đó lan truyền ra ngoài.

Hắn tuy nghiêm cấm, truyền thuyết đó vẫn mau chóng đồn đãi khắp thành.

Là ai đã truyền tin tức ra?

Đỗ Tiểu Thiên không có thời gian truy cứu chuyện đó, cũng không để bất kỳ một ai làm trở ngại chuyện truy tìm của bọn họ.

Trọn một ngày trời, bọn họ lục tìm toàn Tụ Bảo Trai, Thôi Bắc Hải thủy chung vẫn không thấy bóng dáng.

Một người cho dù có chết đi, cũng đáng lẽ phải để lại một thi thể chứ.

Lẽ nào đám Hấp Huyết Nga đó không những đã hút cạn máu của y, mà còn ăn sạch thi thể của y?

oOo

Mười bảy tháng ba, phạm vi truy tìm lại phát triển ra khắp toàn thành.
Không phải là ý kiến của Đỗ Tiểu Thiên, mà là mệnh lệnh của thái thú Cao Thiên Lộc.

Cao Thiên Lộc cũng là bằng hữu của Thôi Bắc Hải.

Thôi Bắc Hải ở đây có thể coi là một đại tài chủ, một người có giá trị đáng kể.

Lần này toàn thành đều biết chuyện này, cũng có không ít người tự động tham gia truy tìm.

Truy tìm tịnh không có kết quả.

oOo

Mười tám tháng ba, Cao thái thú ra lệnh lục tìm Tụ Bảo Trai lần nữa. Lần này tịnh không phải Đỗ Tiểu Thiên thống lãnh quân bộ, mà là Dương Tấn.

Tổng bộ đầu Dương Tấn chung quy đã xuất hành, tự mình chủ trì vụ truy tìm này.

Dương Tấn luôn luôn nghĩ mình tinh minh hơn Đỗ Tiểu Thiên, tinh minh hơn bất cứ một ai.

Đỗ Tiểu Thiên tịnh không phản đối lối suy nghĩ đó, lúc Dương Tấn có tại trường, hắn cũng rất ít khi có ý kiến.

Hắn không phải là người hiếu danh, cũng không để ý tới người ta nghĩ sao về mình.

Mười năm nay, hắn chỉ biết tận trung với chức nghiệp.

Gió ban sớm thanh lãnh như nước, Dương Tấn bước tới trước, toàn thân quan phục mới tinh nghênh phong phát phối.

Y vừa bước lên thạch cấp trước cửa, liền xoay mình, song thủ vén vạt quan phục, mục quang như thiểm điện bắn sang đám thủ hạ sau lưng.

Một tư thế oai phong vô cùng.

Đỗ Tiểu Thiên nhìn thật có chút bội phục, tuy hắn cũng là quan, hơn nữa cũng đã làm quan mười mấy năm, cho đến bây giờ vẫn còn làm, nhưng cũng không thể nào có được thứ tư thế đó, không hiển lộ được thứ quan uy đó.

Dương Tấn tiếp bằng một tiếng quát:

- Ai vào trong thông truyền cho ta?

Đỗ Tiểu Thiên nghe lời bước lên hai bước, cửa Tụ Bảo Trai đồng thời mở ra từ bên trong, một gã người hầu từ bên trong ló đầu ra.

Cổ họng của Dương Tấn to đến mức tiếng hét vừa qua tối thiểu có thể truyền đi xa mười trượng.

Bên Đỗ Tiểu Thiên còn chưa nói gì với gã người hầu kia, bên trường nhai truyền đến một tràng tiếng chuông.

Tiếng chuông như thiết mã treo trước màn bị gió lớn lửa rung, lại còn vang lừng hơn xa thiết mã bị gió động.

Mọi người không khỏi mất tự chủ quay đầu nhìn xem.

Hai khoái mã đang tung vó hiện bóng nơi khúc quanh, như gió lốc phóng tới.

Tiếng chuông phát ra từ thốt ngựa đi đầu.

Ngựa nâu chuông vàng, trường sam tím lợt, khăn choàng trắng như tuyết, bảo kiếm vỏ da tím nạm vàng nơi miệng, kỵ sĩ trên ngựa thanh niên anh tuấn, giống như một vương tử xuất du vi hành.

Thường Hộ Hoa!

Thường Hộ Hoa chung quy đã đến.

Tiếng chuông vừa ngưng, ngựa nâu đã thu vó dừng trước cửa Tự Bảo Trai, Thường Hộ Hoa vén khăn choàng, tung mình nhảy xuống ngựa, tả thủ liền tháo cởi khăn choàng cầm trong tay.

Thôi Nghĩa đuổi sát đằng sau cũng đã xuống ngựa, thân người vốn thẳng như ngọn bút lại không đứng ngay lên được.

Thể lực của gã không bì được Thường Hộ Hoa, hà huống mười hai ngày liền, mỗi một ngày đều quá nửa ngày lên đường trên lưng ngựa.

Ngựa đã đổi hai thốt, hông của gã còn chưa bị gầy gập cũng có thể coi là khá may mắn rồi.

Tay gã cầm dây cương, bước đến bên Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa không lý gì tới gã, kinh ngạc vọng nhìn Dương Tấn trên thạch cấp.

Nếu không có chuyện phát sinh mà lại mới sáng sớm đã có bộ khoái tụ tập trước cửa, cho dù không phải là người thông minh cũng phải nhìn ra.

--- Chuyện gì đã xảy ra?

Thường Hộ Hoa muốn hỏi, Dương Tấn đã liếc mắt, chằm chằm nhìn chàng:

- Người nào đến vậy?

Y tuy ra giọng quan quyền, ngữ thanh lại không hung hãn gì.

Áo quần của Thường Hộ Hoa tịnh không giống như người xuất thân tầm thường, đối với người có xuất thân không tầm thường, y luôn luôn không muốn đắc tội.

Thường Hộ Hoa không đáp mà hỏi ngược:

- Người là người nào?

Dương Tấn ưỡn ngực:

- Là tổng bộ đầu ở đây.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Dương Tấn?

Dương Tấn ngậy người:

- Người cũng biết ta?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không biết, chỉ là trên đường Thôi Nghĩ đã đề cập tới.

Dương Tấn “ồ” một tiếng:

- Người còn chưa nói cho ta biết danh tánh.

Người đó vô luận là nói chuyện gì cũng có giọng quan quyền.

Thường Hộ Hoa chưa hồi đáp, Thôi Nghĩ đứng bên cạnh đã lên tiếng:

- Dương đại nhân, vị này là bằng hữu của chủ nhân tôi...

Dương Tấn ngắt lời:

- Tên gọi là gì?

Thôi Nghĩ vừa lên tiếng, giọng quan quyền của y càng gia tăng.

Thường Hộ Hoa tự trả lời:

- Thường Hộ Hoa.

“Thường Hộ Hoa?” Giọng nói của Dương Tấn tràn đầy vẻ kính hãi, đối với cái tên đó, y hiển nhiên tịnh không xa lạ gì.

Đỗ Tiểu Thiên bên cạnh liền tiến lên hai bước:

- Nguyên lai là Thường huynh, Thôi huynh hôm trước có nói với ta, người nhất định sẽ đến.

Thường Hộ Hoa nghe tiếng nghiêng đầu nhìn, nhìn lên nhìn xuống Đỗ Tiểu Thiên:

- Có phải là Đỗ Tiểu Thiên Đỗ huynh?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

- Thôi Nghĩ nghĩ chắc đã từng nhắc về ta trước mặt người.

Thường Hộ Hoa đáp:

- Nghe gã nói Thôi huynh với người là bằng hữu rất thân.

Đỗ Tiểu Thiên thốt:

- Nói đến giao tình thì vẫn chưa thâm hậu bằng y với người, ta cùng y chỉ quen biết nhau mới hai ba năm thôi.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Mức thâm sâu của giao tình tình không phải là tháng ngày dài ngắn, có những người vừa gặp đã có thể kính cẩn trong lòng, có những người cho dù có quen biết mười năm, thủy chung cũng chỉ là bằng hữu gật đầu chào.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

- Lời nói của người tình không phải là không có đạo lý, bất quá giao tình giữa y và người không thể phủ nhận là thâm hậu hơn xa giao tình giữa y và ta.

Thường Hộ Hoa thuận miệng hỏi:

- Sao lại thấy như vậy?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Cứ theo chuyện hiện tại mà nói, y thủy chung không chịu kể rõ cho ta nghe, lại đã sớm chuẩn bị khai hết với người, để cho người tìm ra chân tướng sự thật.

Thường Hộ Hoa “ồ” lên một tiếng, mặt mày nghi hoặc.

Chàng đích xác không hiểu lời nói của Đỗ Tiểu Thiên.

Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:

- Còn người, vừa tiếp được tin tức do Thôi Nghĩa đưa đến, đã vội lên đường, phi ngựa tới đây, nếu không phải là giao tình thâm hậu, sao có thể làm như vậy được.

Thường Hộ Hoa cười đầm đạm, chuyển đề tài:

- Các người mới sáng sớm đã tụ tập trước cửa, lẽ nào trong Tụ Bảo Trai đã phát sinh chuyện gì nghiêm trọng phi thường?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Không sai.

Thôi Nghĩa bên cạnh không nhịn được xen miệng hỏi:

- Có phải là chủ nhân của tôi đã có chuyện gì ngoài ý liệu?

Đỗ Tiểu Thiên chưa hồi đáp, Dương Tấn đột nhiên hỏi ngược:

- Sao người biết chủ nhân của người gặp chuyện gì ngoài ý liệu?

Thôi Nghĩa ngạc nhiên:

- Tôi chỉ suy đoán mà thôi.

Dương Tấn cười lạnh:

- Suy đoán của người khá chuẩn xác.

Thôi Nghĩa không khỏi biến sắc, kinh hãi hỏi:

- Chủ nhân của tôi hiện tại ra sao rồi?

Dương Tấn không đáp lời, lại hỏi:

- Người rời Tự Bảo Trai hồi nào?

Thôi Nghĩa đáp:

- Mừng bảy tháng ba.

Dương Tấn hỏi tiếp:

- Đi đâu?

Thôi Nghĩa đáp:

- Phụng mệnh chủ nhân đưa một phong thư đến Vạn Hoa Sơn Trang.

Dương Tấn lại hỏi:

- Giao cho ai?

Thôi Nghĩa quay sang nhìn Thường Hộ Hoa:

- Trang chủ của Vạn Hoa Sơn Trang, cũng là vị Thường gia này.

Dương Tấn hỏi:

- Trong khoảng thời gian đó có lén lút quay lại không?

Thôi Nghĩa tới bây giờ mới nhận ra Dương Tấn đang đối đãi mình như một nghi phạm, cười khổ:

- Từ Tự Bảo Trai tới Vạn Hoa Sơn Trang, đi về nhanh nhất cũng phải mười một mười hai ngày.

Dương Tấn hỏi:

- Vậy sao?

Thôi Nghĩa thốt:

- Dương đại nhân nếu không tin lời nói của tiểu nhân, có thể phái người đi điều tra, tiểu nhân trước sau bước vào khách sạn nào cũng còn chưa quên, có thể sai người đến xem thủ bút của tiểu nhân ghi danh ở những khách sạn đó.

Dương Tấn lại phẩy tay:

- Bất tất.

Thôi Nghĩa hỏi:

- Dương đại nhân vậy là đã tin rồi?

Dương Tấn đáp:

- Còn quá sớm để nói.

Thôi Nghĩa thở dài, chưa kịp nói gì, Thường Hộ Hoa đã hỏi:

- Thôi huynh đã gặp chuyện gì?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Y đã thất tung hơn hai ngày.

Thường Hộ Hoa giật mình:

- Là chuyện đêm mười lăm?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Chính thị.

Dương Tấn liền xen lời, hỏi truy Thường Hộ Hoa:

- Người sao biết được sự tình xảy ra vào đêm mười lăm?

Thường Hộ Hoa đáp lạt:

- Bởi vì trước đây hai ngày là ngày mười lăm, tập quán của Nga Vương là chờ đến đêm mười lăm trăng tròn mới xuất hiện.

Câu nói đó vừa ra khỏi miệng, Dương Tấn, Đỗ Tiểu Thiên không hẹn mà cùng biến sắc.

Dương Tấn liền hỏi Thường Hộ Hoa:

- Sao người biết Nga Vương đã xuất hiện lúc đó?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Ai nói là ta biết?

Dương Tấn đáp:

- Người không phải đã nói Nga Vương vào đêm mười lăm trăng tròn...

Thường Hộ Hoa ngắt lời:

- Ta biết truyền thuyết Hấp Huyết Nga, sao lại không biết tập quán của Nga Vương?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

- Người sao có thể khẳng định sự thất tung của Thôi Bắc Hải có liên quan đến truyền thuyết Hấp Huyết Nga?

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Ta có nói qua hai chữ “khẳng định” sao?

Dương Tấn nói:

- Người không có nói qua.

Y quay sang hỏi:

- Người sao lại biết hai chuyện đó có quan hệ?

Đỗ Tiểu Thiên xen miệng:

- Có phải trong phong thư Thôi huynh gửi cho người có đề cập đến quái sự phát sinh trong tháng?

Thường Hộ Hoa gật đầu.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi tiếp:

- Trên thư còn nói gì nữa?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Hấp Huyết Nga ngày đêm rình rập xung quanh, tính mạng đến hồi nguy cấp.

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

- Cho nên người vội vàng đến?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Xem ra ta vẫn đến trễ.

Đỗ Tiểu Thiên hỏi tiếp:

- Y có còn nói gì với người không?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Sự tình xảy ra từ mừng một tới mừng sáu y đều có đề cập tới.

Mục quang của Dương Tấn thoáng chớp lên, vừa muốn xen miệng hỏi truy, câu hỏi của Đỗ Tiểu Thiên đã tiếp luôn:

- Cái ngày mừng hai ta với y gặp hai Hấp Huyết Nga bên hồ, chuyện ta bị một con chích, y có đề cập tới không?

“Có”. Thường Hộ Hoa hỏi ngược: “Có phải thật sự có chuyện đó không?”

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

- Tuyệt đối không giả.

Thường Hộ Hoa động dung:

- Trong thiên hạ có thứ Hấp Huyết Nga đó sao?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Vốn là có.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Lời nói của người có vẻ khẳng định.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Đó là vì nguyên quán của ta là ở Tiêu Tương.

Thường Hộ Hoa “ồ” lên.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Thứ nga đó là đặc sản trong rừng sâu vùng Tiêu Tương Sơn.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Chúng thật có hút máu sao?

Đỗ Tiểu Thiên nhẹ giọng:

- Điểm đó ta vẫn không dám khẳng định.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Xem thư của Thôi huynh, thứ nga đó không những có thể hút máu, hơn nữa hình thái vừa kỳ dị vừa mỹ lệ.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Hình thái vừa kỳ dị vừa mỹ lệ là thật.

Hắn ngừng một chút, lại nói:

- Cho dù chưa thấy vật đó, chỉ nghe tới mấy cái tên của chúng cũng có thể tưởng tượng được.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Bọn chúng còn có nhiều tên khác à?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Ở Tiêu Tương, đa số đều gọi chúng là Hấp Huyết Nga, nhưng cũng có người gọi chúng là Quỷ Diện Nga, Ma Nhãn Nga, Tước Mục Nga.

Thường Hộ Hoa không nhịn được phải hỏi:

- Thứ nga đó có bộ dạng ra sao?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Ngoại hình cũng không khác gì đại đa số ngài, nhan sắc lại bất đồng, thân thể thanh lục như bích ngọc, đôi cánh cũng như bích ngọc.

Thường Hộ Hoa cười:

- Bích ngọc tinh oanh mỹ lệ, có gì là khủng bố chứ?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Trên thân nga cánh nga như bích ngọc lại giăng đầy vảy nhỏ như tia máu, trên đôi cánh thứ nhì còn có một đôi hoa văn đỏ bừng như máu tươi, song nhãn của nó cũng đỏ ngời như máu tươi.

Thường Hộ Hoa bây giờ mới hiểu:

- Không lạ gì có những danh xưng đó.

Đỗ Tiểu Thiên chuyển đề tài:

- Chuyện xảy ra mấy ngày qua cũng thật là kỳ quái, khiến cho người ta khó tin.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Ta cũng cảm thấy vậy, thế gian sao lại có yêu ma quỷ quái, thê tử của y sao lại là hóa thân của một Hấp Huyết Nga, là một nga tinh?

Lời nói vừa thoát ra, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Dương Tấn thất thanh:

- Ai nói vợ của y là hóa thân của Hấp Huyết Nga, là một nga tinh?

Đỗ Tiểu Thiên liền hỏi:

- Có phải chính y đã viết như vậy trên thư?

Thường Hộ Hoa ngạc nhiên:

- Chuyện xảy ra mấy ngày qua người tựa hồ hoàn toàn không rõ.

Đỗ Tiểu Thiên tịnh không phủ nhận.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Người có biết chuyện xảy ra hôm mừng một không?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Chuyện xảy ra đêm mừng một, y đã từng kể cho ta nghe, còn bắt đầu từ mừng ba ta đã phụng mệnh đi xa, khi trở về là đã gần chiều mười bốn tháng ba.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Hai ngày mười bốn mười lăm người có gặp y không?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Hai ngày đều có...

Thường Hộ Hoa ngắt lời vặn hỏi:

- Lúc gặp mặt y có kể cho người nghe không?

Đỗ Tiểu Thiên lắc đầu:

- Hỏi y, y cũng không chịu kể.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Nghe giọng điệu người này giờ nói chuyện, xem chừng lại như biết hết vậy.

Đỗ Tiểu Thiên trên mặt lộ vẻ có lỗi:

- Không phải như vậy, cũng chỉ là nói theo lối thôi.

Thường Hộ Hoa không giận mà cười:

- Người đã ở Lục Phiến Môn bao lâu rồi?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Hơn mười năm.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Không lạ gì cả ta cũng không cảm thấy bị người dụ nói ra, người bình nhật dẫn dụ khẩu cung của phạm nhân, chắc cũng là dùng lối dụ này.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

- Không chỉ lối đó.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Sau này có giao hảo với những người như các người, ta phải tập trung mười hai phần tâm ý.

Đỗ Tiểu Thiên lại hỏi:

- Trên thư Thôi huynh còn kể gì với người nữa?

Thường Hộ Hoa còn chưa đáp lời, Dương Tấn đã không thể không xen lời:

- Phong thư đó có còn ở đây không?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Còn.

Dương Tấn hỏi:

- Người có mang trên mình không?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Không có.

Dương Tấn hỏi:

- Người để nó ở đâu?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Vạn Hoa Sơn Trang.

Dương Tấn hỏi:

- Chỗ nào trong Vạn Hoa Sơn Trang?

Thường Hộ Hoa ngạo nghễ đáp:

- Trong thư phòng của ta.

Dương Tấn thốt:

- Để ta phái thủ hạ đến lấy.

Thường Hộ Hoa lãnh đạm nói:

- Ngoại trừ ta ra, không ai có thể vào thư phòng của ta lấy đi bất kỳ vật gì.

Dương Tấn sững sờ tại đường trường.

Thường Hộ Hoa cũng không chờ xem y nói gì, quay sang Đỗ Tiểu Thiên:

- Lúc Thôi huynh thất tung là ở chỗ nào?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Trong thư trai của Tụ Bảo Trai.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Trong thư trai lúc đó có người nào khác không?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Không có.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Còn bên ngoài thư trai?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Có ta và hai thủ hạ.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Ba người bọn người lúc đó ở ngoài thư trai làm gì?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Ta lo đêm mười lăm y thật sẽ có chuyện, cho nên còn sớm đã dẫn hai thủ hạ đến, nguyên là muốn giúp y ứng phó mọi chuyện.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Đã như vậy, sao bọn người không ở cùng chỗ với y?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Bởi vì y kiên quyết cự tuyệt.

Thường Hộ Hoa “ồ” lên.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Y không muốn bằng hữu mạo hiểm.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Cho nên ba người các người chỉ còn nước đợi bên ngoài thư trai?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu.

Thường Hộ Hoa hỏi tiếp:

- Sự tình đến lúc nào thì phát sinh?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Bọn ta ba người đang ngồi trong cái đình trong vườn bên ngoài thư trai, giám thị toàn thư trai, từ canh một tới canh hai, từ canh hai tới canh ba, tất cả đều có vẻ bình tĩnh phi thường, nhưng vừa tới canh ba...

Thường Hộ Hoa thoát miệng:

- Làm sao?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Bên trong thư trai truyền ra một tiếng hét hoảng.

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Bọn người có nhận ra đó là thanh âm của y không?

Đỗ Tiểu Thiên gật đầu:

- Lúc đó bóng y cũng đang in trên giấy dán cửa sổ, tiếng hét hoảng vừa vang lên, người y bật dậy, kiếm đồng thời cũng rút ra khỏi vỏ!

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Y hét hoảng cái gì?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Ba chữ --- Hấp Huyết Nga!

Thường Hộ Hoa hỏi:

- Sau khi y rút kiếm ra thì sao?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Nhân kiếm cùng bay tới!

Thường Hộ Hoa thốt:

- Thất Tinh Đoạt Phách, Nhất Kiếm Tuyệt Mệnh, cho dù ba năm qua không có luyện kiếm đi nữa, một kiếm đó người bình thường không thể nào đón đỡ được.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Chỉ tiếc lần này y đối phó không phải là người.

Thường Hộ Hoa hỏi gấp:

- Một kiếm của y vừa xuất thủ, có chuyện gì xảy ra?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Ánh đèn trong thư trai đột nhiên tắt phụt, tất cả mọi tiếng động nội trong sát na đó đều hoàn toàn tĩnh lặng, đến khi ba người bọn ta phá cửa xông vào, người của y đã biến đâu mất không còn thấy nữa, chỉ thấy bên cạnh trần đăng lồng đèn đã bị lợi khí chém đứt làm hai còn lưu lại một vũng máu tươi.

Thường Hộ Hoa thốt:

- Có lẽ đó là máu của địch, y đánh lui địch, thừa thắng rượt theo.

Đỗ Tiểu Thiên nói:

- Cửa lớn cửa nhỏ trong thư trai đều đóng chặt, bọn ta phá cửa tiến nhập, then cài cửa chính cửa sổ mới bị đánh vỡ, y làm sao mà ly khai được.

Thường Hộ Hoa nhú mày:

- Các người không để sót chứ?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Bọn ta đã kiểm tra kỹ càng mấy lần.

Thường Hộ Hoa không nói gì, trầm ngâm.

Đỗ Tiểu Thiên thở dài nhè nhẹ:

- Trừ phi trong giây phút đó, y đã bị Hấp Huyết Nga ăn sạch cả xương thịt, hoặc giả đã tan biến thành khói dưới ma pháp của Nga Vương, hay y còn có bản lãnh xuyên tường nhập vách, nếu không y tuyệt đối không thể rời khỏi thư trai...

Thường Hộ Hoa bỗng hỏi:

- Thư trai ở đâu? Dẫn ta đến xem xem.

Đỗ Tiểu Thiên còn chưa kịp hồi đáp, Thôi Nghĩa bên cạnh đã lên tiếng:

- Thường gia, mời đi theo tiểu nhân.

Gã liền cất bước.

Xem bộ dạng gã còn gấp gáp hơn cả Thường Hộ Hoa.

Thường Hộ Hoa liền theo sau. Cả hai tức tốc bước ngang qua người Dương Tấn, tịnh không lý gì tới Dương Tấn, phảng phất căn bản không để ý trong mắt.

Dương Tấn “hừ” khẽ, nhướn mày nhìn theo bọn họ, đang muốn há miệng quát, Đỗ Tiểu Thiên đã đến bên cạnh y:

- Đầu lĩnh, bọn ta cũng nên đi theo.

Dương Tấn nghe tiếng quay đầu, trừng mắt nhìn Đỗ Tiểu Thiên, bộ dạng như muốn mắng chửi.

Đỗ Tiểu Thiên sửa sang sắc mặt, liền thốt:

- Thường Hộ Hoa danh uy giang hồ, võ công cơ trí, nghe nói không phải là người tầm thường, có gã cùng hiệp trợ, sự tình tất nhiên sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Dương Tấn cười lạnh:

- Không có gã hiệp trợ, lẽ nào sự tình không giải quyết được?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Không phải nói vậy, có phương thức mau mắn có thể bắt tội phạm mà không phải kéo dài đường xa, đầu lĩnh đại khái cũng muốn chuyện này sớm được giải quyết mà.

Dương Tấn hỏi:

- Người biết phương thức ta đi không phải là phương thức mau mắn sao? Không thể giải quyết chuyện này sớm được sao?

Đỗ Tiểu Thiên điềm đạm đáp:

- Ta chỉ biết bọn ta hiện giờ còn đang ở đây, cho dù đầu lĩnh chỉ nhìn một cái là có thể thấy được quan hệ của sự tình, mình chỉ cần trễ một bước, đã bị bọn chúng phát hiện trước rồi.

Dương Tấn gật đầu:

- Vậy cũng có lý.

Y lập tức quay đầu lại, phẩy tay:

- Vài người đứng canh cửa, còn lại theo ta tiến vào.

Một đám bộ khoái dưới sự suất lĩnh của Dương Tấn, ồ ồ ạt ạt đi về phía thư trai của Tụ Bảo Trai.

Dương nhiên không có ai ngăn trở, lúc Thôi Nghĩa và Thường Hộ Hoa tiến vào cũng vậy.

Thôi Nghĩa là quản gia của Thôi gia, Thôi Bắc Hải không có ở đây, trừ Dịch Trúc Quân ra là tối già, chuyện gì già cũng có thể tác chủ.

Dịch Trúc Quân tịnh không hiện thân, rất có thể tới bây giờ vẫn chưa có ai vào truyền báo, nàng vẫn chưa biết chuyện này.

oOo

Đông phong lát phất khắp vườn, hoa rơi lả tả, một đoàn người đi xuyên qua hoa kính, Dương Tấn lại nhin không được phải nói:

- Ta là tổng bộ đầu ở địa phương này, cho dù già danh động giang hồ, còn chưa có sự cho phép của ta, căn bản không thể bước vào hiện trường vụ án nửa bước, nếu không ta lúc nào cũng có thể gán tội danh hiềm nghi câu thúc già!

Đỗ Tiểu Thiên cười cười:

- Đúng là vậy, chỉ tiếc người của Thôi gia căn bản chưa đi báo án.

Dương Tấn ngậy người.

Đỗ Tiểu Thiên nói tiếp:

- Bọn ta hiện tại cũng không khác gì gã, cũng lấy thân phận là bằng hữu của Thôi Bắc Hải mà tiến vào, tịnh không phải để tra án, chỉ bất quá là bằng hữu đến thăm.

Ngừng một chút, hắn lại nói:

- Hiện tại Thôi Bắc Hải không có ở nhà, nữ chủ nhân hay quản gia là Thôi Nghĩa nếu không hoan nghênh bọn ta ở lại, đừng nói gì là tiến vào thư trai, ở đây đợi chỉ sợ cũng đã thành vấn đề, bọn họ lúc nào cũng đều có quyền mời bọn ta đi ra.

Dương Tấn hỏi:

- Thôi Bắc Hải có phải đã thất tung?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Bọn họ nói không, bọn ta phải làm sao?

Dương Tấn đáp:

- Bọn họ phải thỉnh chủ nhân Thôi Bắc Hải ra cho bọn ta gặp mặt.

Đỗ Tiểu Thiên thốt:

- Bọn họ nếu nói chủ nhân không muốn tiếp khách thì làm sao, có khi còn nói chủ nhân đã đi vắng thì cũng vậy.

Dương Tấn nói:

- Người không phải đã tận mắt chứng kiến...

Đỗ Tiểu Thiên thốt:

- Phiến diện cũng không đủ làm bằng, hà huống chuyện này có phải quá khó để người ta tin không?

Dương Tấn nói:

- Nói như vậy...

Đỗ Tiểu Thiên thốt:

- Trừ phi người của Thôi gia lập tức báo án, hoặc giả bọn ta phát hiện tử thi, nếu không, bọn ta ở đây thủy chung chỉ mang thân phận khách nhân.

Dương Tấn lẩm bẩm:

- Phải làm sao mới hay?

Đỗ Tiểu Thiên đáp:

- Cứ theo Thường Hộ Hoa.

Dương Tấn nói:

- Chẳng khác nào cho gã tiếm một phần công lao, che mất mặt mũi bọn ta.

Đỗ Tiểu Thiên cười:

- Gã là người giang hồ, công lao gì chứ?

Dương Tấn nói:

- Vậy cũng được.

Đỗ Tiểu Thiên lại nói:

- Cho dù gã có tìm ra chân tướng sự thật, đối với bọn ta cũng có lợi chứ đâu có hại.

Dương Tấn sờ sờ râu, lại nói:

- Vậy cũng được.

Trông biểu tình của y, rõ ràng đã có chủ ý.

Đỗ Tiểu Thiên liếc y:

- Bất quá vì mặt mũi của mình, phương diện này bọn ta cũng nên tận hết tâm lực, tốt hơn hết là giành trước gã, giải quyết sự tình trước gã.

Dương Tấn gật đầu:

- Chuyện đó đâu cần phải nói ra.

Y liền gia tăng cước bộ.

oOo

Vào cửa nguyệt động, ngang qua đình trong vườn, đoàn người chung quy đã đến thư trai.

Dương Tấn, Đỗ Tiểu Thiên song song bước vào.

Cửa vẫn còn nằm dưới đất, song cửa sổ vỡ nát cũng vậy, tất cả đều bảo trì nguyên trạng.

Đỗ Tiểu Thiên hành sự thật cẩn thận phi thường.

Thường Hộ Hoa cũng rất cẩn thận, tịnh không di động vật gì, lúc Dương Tấn, Đỗ Tiểu Thiên bước vào, chàng đang khoanh tay đứng trước bàn, đang nhìn vũng máu trên bàn.

Vũng máu đã đen sì, mục quang của Thôi Nghĩa lại đang ghim trên mặt Thường Hộ Hoa, đứng bên cạnh Thường Hộ Hoa.

Đôi mày của Thường Hộ Hoa chột nhứ lại.

Thôi Nghĩa nhìn thấy, không nhịn được hỏi liền:

- Thường gia, ông thấy đó có phải là máu người không?

Thường Hộ Hoa đáp:

- Ta thấy là vậy, bất quá máu cũ không dễ phân biệt như máu mới, tốt hơn hết là hỏi Đỗ bộ đầu.

Chàng bất tất phải quay đầu, đã biết Đỗ Tiểu Thiên đã vào tới.

Đỗ Tiểu Thiên thốt:

- Đó chắc là máu người, nhưng ta cũng không thể khẳng định.

- o O o -